

Bestseller *The New York Times*

# Víně medu

Žádné rodinné tajemství  
nemůže zůstat skryto navždy

 metafora

SUSAN  
WIGGSOVÁ

Isabel Johansenová, oslavovaná šéfkuchařka, jež vyrostla v ospalém městečku Sonoma, se rozhodla proměnit svůj rodný dům na kuchařskou školu – idylické místo pro snílky, kteří sem mohou přijet a naučit se kulinářskému umění. Hacienda s nádherným jablečným sadem, úrodnými zahradami a včelími úly je ideálním prostředím pro její ambiciózní projekt... i pro ni samotnou.

Ale Isabelin důkladně promyšlený plán se začíná hroutit, když se u ní objeví válečný korespondent Cormac O'Neill a začne se přehrabovat v minulosti její rodiny. Vždy raději odhaloval životy jiných, než aby mluvil o sobě, ale malebnost venkova a Isabeliny neskutečné kulinářské dovednosti ho přimějí k tomu, aby i on otevřel své srdce. Avšak hluboko pohřbená rodinná tajemství mají tendenci vyplouvat na povrch, ať si to přejete, nebo ne...

*„Okouzlující mezigenerační příběh.“*

– Publishers Weekly

*„Susan Wiggsová vykresluje detaily lidských vztahů s jemností mistra.“*

– Jodi Picoultová, bestsellerová autorka románů  
*Velké maličkosti* a *Vypravěčka*

SUSAN WIGGSOVÁ

*Víně medu*



SUSAN WIGGSOVÁ

*Vinně*  
*medu*

*Přeložila Veronika Kratochvílová*



metafora

***Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy***

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.*

THE BEEKEEPER'S BALL

Published by MIRA Books, USA

Copyright © 2014 Susan Wiggs

This edition is published by arrangement  
with Harlequin Enterprises ULC.

Translation © Veronika Kratochvílová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved including the right of reproduction  
in whole, or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-684-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-683-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-240-0 (print)

*Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události  
jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity  
v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost  
se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými,  
událostmi či místy děje je zcela náhodná.*



*Pro dvě nádherné dámy jménem  
Clara Louise –  
moji matku a moji vnučku.*





## ČÁST PRVNÍ

*Včela zaneprázdněná sháněním nektaru bodne zřídka,  
kromě případu, že ji něco vyleká nebo na ni šlápně.*

*Pokud včela vycítí hrozbu nebo je upozorněna  
útočnými feromony, bude agresivní a bodne.*

*Žihadlo včely dělnice je ostnaté, a když pronikne  
do kůže oběti, uvolní se z břicha včely,  
což během okamžiku způsobí její smrt.*

*Královnino žihadlo ale ostnaté není.*

*Královna může bodnout opakovaně, aniž by zemřela.*





## VČELÍ BODNUTÍ



*Tradiční Bienenstich (Včelí bodnutí) se vyrábí velice složitě z brioškového těsta a krému a zdobí se křupavým karamellem s mandlemi, medem a máslem. Tato zjednodušená verze je úplně stejně lahodná, zejména k ranní kávě.*

### TĚSTO

- 2 šálku mouky
- $\frac{3}{4}$  lžičky soli
- 4 lžíce másla
- 2 vejce
- 2 lžíce medu
- $\frac{1}{4}$  šálku teplé vody nebo mléka
- 1  $\frac{1}{2}$  lžičky instantního droždí

Všechny suroviny na těsto smícháme v míse a mícháme, dokud nevznikne lepivá pružná koule. Těsto přeneseme na prkénko lehce potřené olejem a hněteme 5 až 7 minut do hladka. Pokud má váš mixér hnětač, nechte ho pracovat 4–7 minut při střední rychlosti. Těsto dáme do mísy vytřené rozpuštěným máslem, přikryjeme ji vlhkým ručníkem nebo potravinovou fólií a necháme kynout přibližně hodinu nebo do doby, kdy těsto vypadá jemně a nadýchaně.

Těsto přeneseme na prkénko lehce potřené olejem, přeložíme jej (můžete slyšet zvuk ucházejícího plynu) a pak vy-

tvárujeme kouli. Těsto umístíme do dortové formy. Nebojte se, když se těsto srazí od okrajů formy. Necháme těsto odpočinout, aby se uvolnil lepek, pak se s těstem bude lépe pracovat. Asi po 30 minutách těsto jemně natáhneme až ke krajům formy. Zatímco těsto odpočívá, připravíme si polevu.

### MEDOVO-MANDLOVO-KARAMELOVÁ POLEVA

- 6 lžic másla
- 3 lžice husté smetany
- ⅓ šálku cukru
- 1 ½ šálku nasekaných mandlí
- 3 lžice medu
- špetka soli

V pánvi při střední teplotě rozpustíme máslo. Přidáme cukr, med a smetanu. Směs přivedeme k varu a vaříme 3 až 5 minut, abychom získali zlatavý sirup. Přidáme mandle, necháme směs mírně vychladnout a poté ji jemně rozetřeme po těstě. Pečeme při teplotě 175 °C přibližně 25 minut, dokud nemá mandlová kůrka sytě zlatou barvu, a těsto zkontrolujeme špejlí. Necháme úplně vychladnout. Zatímco dort chladne, připravíme si krém.

### KRÉM

- 1 šálek (minus dvě lžice) husté našlehané smetany
- 2 šálky vanilkového pudinku (použijte domácí, hotový nebo polotovar podle vašich zkušeností a míry odhodlání)
- 1 lžice medu
- 1 lžice Bärenjägeru nebo jiného medového likéru

Dort podáváme nakrájený na trojúhelníčky nebo čtverce, s krémem vedle a sklenicí medoviny, kávy nebo čaje. Medovina je sladké víno vyrobené z medu. Je to nejstarší známý alkoholický nápoj.

(Zdroj: tradiční recept)

# 1. kapitola



Prvním pravidlem včelařství a tím, které Isabel přísahala, že nikdy neporuší, bylo zachovat klid. Když si prohlížela mohutný roj včel visící na větvi ptačího zobu, měla strach, že svůj slib nedodrží.

Ve včelařství byla nováčkem, ale to nebyla omluva. Myslela si, že je připravená chytit svůj první roj. Přečetla všechny knihy o včelařství, které v městské knihovně v Archangelu měli. Zhlédla tucet online videí. Ale v žádné z knih ani videí nebylo zmíněno, že bzukot deseti tisíců včel bude ten nejstrašidelnější zvuk, jaký kdy slyšela. Připomínal jí hudbu z *Čaroděje ze země Oz* a létající opice.

„Nemysli na létající opice,“ šeptala si pro sebe. To samozřejmě způsobilo, že nemohla myslet na nic jiného.

Stálo ji veškerou sílu a kontrolu jejího těla, aby neutekla do nejbližšího příkopu a nekřičela z plných plic.

Ráno začalo tak slibně. Za rozbřesku vyskočila z postele, aby přivítala další dokonalý den v Sonomě. Mezi údolími a pahorky se vznášelo několik jemných vláken mlhy od pobřeží, která na zelených a zlatých kopcích vypadala jako jemný svatební závoj.

Isabel si rychle oblékla šortky a tričko, vzala Charlieho na jeho ranní procházku mezi jabloně a ořechy a vdechovala vzduch provoněný levandulí a sluncem prohrátou trávou. Ráj na zemi.

Poslední dobou se budila brzy. Byla příliš rozrušená, než aby mohla spát. Pracovala na největším projektu, k jakému se kdy odvážila – na přeměně svého rodinného sídla ve školu vaření. Práce se blížily ke konci, a pokud půjde vše podle plánu, první hosty Školy vaření Bella Vista přivítá v době sklizně.

Velké nesourodé sídlo s jablečným sadem a velkými zahradami se zeleninou bylo pro projekt dokonalým místem. Toto místo už příliš dlouho sloužilo jen jí a jejímu dědečkovi a Isabeliny sny byly vždy na její rozpočet až příliš velké. Byla nadšenec do vaření a zamilovala se do myšlenky, že by vytvořila místo, kde by se další snílci mohli učit kulinařskému umění. Konečně našla způsob, jak dorůst do domu, který se jí vždy zdál příliš velký.

Isabel byla odhodlaná oživit dům všemi možnými způsoby, naplnit ho vibrující energií života. V této době byla vděčná, že má konečně prostředky, aby místu vrátila jeho někdejší slávu.

To znamenalo haciendu znovu otevřít světu. Chtěla, aby to bylo víc než jen místo, kde tráví dny se svým dědečkem. Už příliš dlouho žila jako poustevník. Toto léto ji čeká svatba se spoustou hostů. Na podzim uvítá hosty školy vaření.

S hlavou plnou plánů na dnešní den zašla s Charliem, křížencem německého ovčáka, zkontrolovat včely. Když dorazila k úlům, které se nacházely u cesty na konci hlavního sadu, zaslechla létající opice a uvědomila si, co se děje – rojení.

Byl to přirozený jev. Jako když zámožná vdova uvolňuje místo své nástupkyni, opouští stará královna úl, hledá nové místo a s sebou bere polovinu dělnic. Je vzácné, že se roj objevil tak brzy ráno, ale ranní slunce už silně páliło. Včely průzkumnice hledaly ideální nové místo pro úl, zatímco zbytek se hromadně držel větve a čekal. Isabel bude muset roj chytit a dostat jej do prázdného úlu dřív, než se průzkumnice vrátí a odvedou všechny pryč na neznámé místo.

Rychle poslala textovou zprávu Jamiemu Westfalovi, místnímu expertu na včely. Zrovna minulý týden jí nechal

v poštovní schránce letáček – *vyměním péči o včely za sklizeň medu*. Nikdy se s ním nesetkala, ale pro jistotu si jeho číslo uložila do svých kontaktů. Bohužel je roj v této fázi velice rychlý, a pokud se sem ten chlap nedostane dost rychle, bude na to Isabel sama. Oblékla si kombinézu, klobouk se sítkou, popadla nůžky a krabici s víkem a přistoupila k visícímu roji.

Tohle by mělo být jednoduché, pomyslela si. Až na to, že ta věc visící z větve vypadala jako strašidelné načervenalé oživé vousy. Bzučivý zvuk se jí dostal až do hlavy a proudil jí jako krev v žilách. Stále si připomínala, že se není čeho bát kromě děsivého vzhledu a zuřivého zvuku roje. Jen hledají domov, to je vše. Každý na světě tuto potřebu chápe. A jestli Isabel po něčem toužila, bylo to cítit se ve světě jako doma.

„Tak dobře,“ zašeptala a pohledem neustále sledovala hustý shluk včel. Srdce jí bušilo. Chytnout roj včel by měla být vzrušující práce. Byl to ideální způsob, jak zaplnit více úlů a zabránit včelám, aby se usídlily v místech, kde mohou být na obtíž, jako třeba v dědečkových jabloních.

V této fázi rojení byly včely poddajné. Nebyly připravené se bránit, protože byly nasycené medem a neměly domov, který by musely bránit.

Charlie se líně rozvalil ve vysoké trávě na úbočí kopce a vyhříval se na sluníčku.

„Zvládnou to,“ řekla. „To je pořádný roj. Co říkáš, Charlie?“ Podívala se na psa. „Pořádný roj. A já to zvládnou.“

Isabel nepřišlo divné mluvit na psa. Dělal to vždy, vzhledem k tomu, že byla jediným dítětem vyrůstajícím v Bella Vistě v ústraní od ostatních sadů a vinic, přehnaně chráněná milujícími prarodiči. Jako dítě se naučila být šťastná ve své vlastní společnosti. Jako dospělá se měla na pozoru, protože to ji naučil život.

„Tak, Charlie,“ pronesla. „Jdu na to. Žádné hlasité zvuky, žádné náhlé pohyby.“

Krabici položila na zem pod větev, která se pod tíhou roje řádně prověsila. Páni, to je ale roj. Slunce jí pražilo do zad a připomínalo jí, že jí nezbývá moc času.

Když si vzala nůžky, ruce se jí třásly. „Teď,“ řekla a připravila se. „Radši už nebudu čekat.“ Byla unavená z promarněných příležitostí. Bylo na čase využít správného okamžiku. S bušícím srdcem otevřela nůžky a ustrihla větev. Roj přistál v připravené krabici – tedy alespoň jeho většina.

Bzučení zesílilo, jak se jednotlivé včely oddělily od roje. Stálo ji veškeré sebeovládání, aby neutekla. Byla kousíček od toho, aby porušila neporušitelné pravidlo a zpanikařila. A co kdyby roj zmizel? Nebyla to zdaleka otázka života a smrti.

Ale byla to otázka cti a vůle. Chtěla chovat včely. Bella Vista byla vždy funkční farmou se sady a zahradami živíci rodinu Johansenů od konce druhé světové války.

„Tak jo, holky,“ procedila skrz zatnuté zuby. „Jdeme na to.“ Sehnula se a jemně pohnula s větví, aby se vešla do krabice. Včely, které byly mimo krabici, se znovu vrátily k roji. Zůstanou s královnou. Je to jediný způsob, jak přežít.

Isabel se třásla od hlavy až k patě a zvedla krabici. Byla těžká. Těžší, než si představovala. A včely vypadaly rozrušeně. Pohybovaly se rychleji, ale možná to byla jen její představitivost. Uvažovala, jestli to znamená, že se vrací průzkumnice.

Pálivý štiplavý pocit na rameni způsobil, že se téměř přestala ovládat. „Au,“ řekla, „au, au, au. Máš být poslušná. Co je to s tebou?“ Nejspíš chudinku malou uvěznila pod kombinézou. Sama pro sebe si tiše připomínala: „Pomalů a opatrně. V tom pomalů a opatrně bych měla být opravdu dobrá. Až moc dobrá podle Tess.“

Tess byla její daleko impulzivnější sestra. Někdy ji rozčilovala Isabelina váhavost a opatrnost.

Teď byl před ní zásadní okamžik. Dalším úkolem bude dostat roj do čekajícího úlu.

Právě v ten okamžik Charlie zaštěkal, postavil se a rozběhl se směrem k cestě. Isabel zaslechla zvuk motoru, který se lišil od bzukotu včel. Zaměstnanci sadu?

Otočila se, když žlutý džíp s kovovým rámem poskakoval po cestě a od kol mu odlétával šterk. Z krabice se vyřítilo hejno včel. Několik jich zlověstně přistálo na síťce chránící její obličej.

*Zpomal, chtěla křičet. Děsíš je.*

Džíp zastavil v oblaku prachu, z něj vyskočil vysoký cizinec opírající se o kovový rám. Měl dlouhé vlasy a široká ramena, na sobě měl vojenské zelené kalhoty, černé tričko a sluneční brýle. Na koleni měl ortézu a výrazně kulhal.

*Jamie Westfall*, napadlo Isabel. Pomoc by rozhodně uvítala.

„Patří to tu Johansenům?“ zeptal se hlubokým hlasem. Charlie jemně štěknul a znovu si lehl do trávy.

„To je dobře, že jste dostal moji zprávu,“ řekla a nespouštěla oči z těžkého, pohybujícího se roje uvnitř krabice. „Skvělé načasování. Přijel jste právě ve chvíli, kdy potřebuji pomoc.“

„Zbláznila jste se?“ zeptal se a podezřívavě se díval, jako by se snažil vidět přes sítku. „To je roj včel, sakra.“

„Ano, tak jestli můžete –“

„Do prdele, bodla mě.“ Plácnul se po krku. „Co to k čertu...? Bože, mám na sobě snad tucet těch parchantů – *kristepane*.“ V několika příštích okamžicích nadával ještě sprostěji. Hodně nadával. Mával rukama. Nadávka střídala nadávku a jeho prudké pohyby včely rozrušovaly o to víc. Isabel ucítila další bodnutí, tentokrát na kotníku těsně pod manžetou kombinézy.

„Nehýbejte se. Bojí se vás a útočí.“ *To je teda včelař*, pomyslela si.

„Myslíte? Hele, dámo, já padám. Já –“

„Myslela jsem, že jste mi přijel pomoci.“ Bzučení zesilovalo a roj se v krabici pohyboval rychleji. Vlnil se jako bouřkový

mrak. „Ale ne...“ Položila krabici a mávla rukou před hejnem včel. Průzkumnice byly zpět. Ucítla další bodnutí – tentokrát na zápěstí – a nechala krabici stát na zemi.

„Do prdele, pozor!“ Cizí muž ji popadl, povalil na zem a přikryl ji svým tělem. Charlie ostře varovně zaštekál.

Isabel zachvátila panika, ale strach neměl nic společného se včelami. Byl to pocit, jako by na ni tlačila chladná ocelová čepel a ona byla najednou ztracená, vržená zpět někam do minulosti na temné místo a bála se, že z něj nemůže uniknout. „*Ne*,“ drsně zašeptala. Pohnula se, prohnula se v zádech jako luk, zvedla jedno koleno a vrazila jím do... něčeho.

„Au, do háje, co je to s váma k sakru?“ Muž se převalil na bok, přitáhl si kolena k tělu a držel se za rozkrok. Z obličeje mu odletěly sluneční brýle a zasténal.

Isabel vycouvala, ale nespouštěla z něj oči. Byl velký, páchl potem a prachem a v očích se mu odrážela zuřivá bolest. Ale neublížil jí.

Svou přehnanou reakcí byla stejně zaskočená. V *klidu*, přesvědčovala se. *Ber to s klidem*. Její pulz mírně zpomalil, otupený šokem. Pak odtrhla pohled od cizince právě včas, aby viděla, jak se roj hromadně zvedl jako těžký hedvábný závoj a celá kolonie zmizela v divočině. Tmavý mrak hmyzu se zmenšoval a zmenšoval a mizel jako nafouknutý balónek.

„Přišel jste pozdě. Jsou pryč,“ řekla a třela si rameno. Zamračila se, postavila a našťavaně kopla do krabice. Z nyní již prázdné větve odpadlo několik mrtvých včel.

„Poděkovat mi můžete později,“ odsekl muž. Teď už se děl a pozoroval ji přimhouřenýma očima.

„Poděkovat?“ zeptala se nevěřičně.

„Nemáte za co,“ odvětil.

„Co jste to za včelaře?“

„*Vypadám* snad jako včelař? To vy vypadáte jako včelař, teda pokud ta vaše pokrývka hlavy není nějaký nový druh burky.“

Stáhla si kuklu a hodila ji na zem. Vlasy měla přilepené k hlavě a krku potem od tvrdé a zbytečné práce. „Vy nejste Jamie Westfall?“

„Netuším, kdo to k čertu je. Jak jsem říkal, hledám sídlo Johansenových.“ Zkoumavě si ji prohlížel. Nemohla si nevšimnout barvy jeho očí, které byly zelené jako listy ve stínu. Byl neuvěřitelně hezký, i když měl obličej posetý žihadly od včel.

„Panebože,“ řekla. „Musíte být jeden z dělníků.“ Dnes měl přijet obkladač, aby dokončil dlaždičky v nové kuchyni.

„Jestli se takto chováte k dělníkům, připomeňte mi, abych si vás ničím nerozházel. Ale ne, pojďme začít znovu.“ Se zasténáním se postavil. „Jsem Cormac O’Neill,“ představil se. „Potřásl bych si s váma rukou, ale bojím se vás.“

To jméno jí nic neříkalo. O’Neill nebyl na seznamu dodavatelů, se kterými během posledního roku spolupracovala.

„A jste tu kvůli...?“

„Kvěli, ach bože... myslím, že umírám.“ Plácal se po svalnatých pažích, obličejí a krku.

„Co? Ale no tak, nekopla jsem vás *tak* silně.“ Otočila se právě ve chvíli, kdy viděla, jak padá k zemi jako pytel brambor. „Opravdu?“ zeptala se ho. „To jako *vážně*?“

„Dostal jsem žihadlo.“

„To vidím.“ Kromě žihadel na obličejí se mu na krku, pažích a rukou objevily rudé skvrny. „Je mi to líto, ale jsou to včely,“ řekla. „Není to tak, že by jejich žihadla byla smrtelně jedovatá.“

„Pouze pro lidi, kteří jsou silně alergičtí,“ podotkl a snažil se posadit. Mluvil, jako kdyby měl náhle oteklý jazyk. Z hrdla se mu ozvalo pískání.

Klekla si vedle něj. „Jste alergický? Silně alergický?“

„Ana... anafylaktický šok,“ vysoukal ze sebe a tahal se za výstřih trička.

„Když jste alergický, proč jste sem přiběhl?“

„Říkala jste, že jdu právě včas. Říkala jste, že potřebujete pomoc.“ Hrdlo měl oteklé a začaly se mu přivírat oči. Vypadal, jako by byl jen kousek od smrti. *Že mě to překvapuje,* pomyslela si Isabel. *Na chlapy jsem nikdy neměla štěstí.*

## 2. kapitola



„Co můžu udělat?“ Isabel si rozepnula zip u kombinézy a začala v kapse hledat telefon. Pak si vzpomněla, že si ho s sebou nevzala.

Popadl ji za zápěstí a náhlý dotek ji znovu vyděsil. Tentokrát se nebránila, ale ztuhla nad nezvyklou silou jeho sevření. „Tamhle,“ zasípal a rozkašlal se. Jeho obličej zrudl, jak se snažil popadnout dech. „Taška,“ řekl. „Je tam adrenalinový pero. Rychle.“

Sakra. Tohle se rychle měnilo v něco velmi špatného. Jeho dech byl přerývaný, na krku mu vystupovaly žíly. Vrhla se do zadní části džípu a vytáhla nevalně vypadající zelenou vojenskou tašku. Byla mohutná a těžká a s dutým žuchnutím dopadla na zem, až se zvedl mrak prachu. Rozepnula ji. Zasáhl ji zápach špinavých ponožek a opalovacího krému. Hrabala se mezi tričky a džínami, šortkami a plavkami.

„Jste si jistý, že tu je?“ ptala se. S rostoucí naléhavostí začala věci házet ven za hlavu. Dopisy. Šňůry. Knihy. Kdo cestuje s tolika knihami? Nejen cestopisy jako *Skryté Bali*. Ale i *Vybrané básně Ezry Pounda*. *Nekonečný žert*. To jako vážně?

„Fialová plátěná taška,“ upřesnil.

„Aha.“ Našla podlouhlou tašku a otevřela ji. „Co že to hledám?“

„Adrenalinové pero,“ řekl. „Průhledná krabička se žlutým víčkem.“

Taška byla napěchovaná nejružnějsími cestovatelskými předměty. Otočila ji vzhůru nohama a vytřásla obsah. Všechno se vysypalo – kartáček na zuby, zubní pasta, vatové tyčinky, skleničky a tubičky, balíček oříšků z letadla a jednorázové holicí strojky.

Našla plastovou tubu se štítkem a přečetla si návod.

„Píchněte mi to, rychle,“ vybídl ji. Žihadla způsobila, že mu otekly ruce i obličej a zmodraly mu rty. „Kristepane, jen to do mě píchněte.“ Nejasně ukázal na stehno.

Sundala vršek tuby a vysunula jehlu. O postupu měla matnou představu, protože během studia kuchařské školy měli jeden semestr předmět o alergiích na jídlo. „Nikdy jsem to nedělala.“

„Není to... žádná věda.“

Rozhodně přikývla, přesunula se k němu a zasunula jehlu do jeho stehna. Musela to udělat pod špatným úhlem, protože krátká jehla vykoukla a zachytila se v látce jeho kalhot. Část roztoku vystříkla.

„Panebože,“ řekla. „Zlomila jsem to.“

„Vezměte další. Mělo by tam být... ještě jedno.“

Snažila se nepanikařit, zašmátrala kolem sebe a našla druhou sadu. Znovu se otočila k němu a byla v šoku, když viděla, že si na jedné straně stáhl kalhoty a odhalil velmi mužné, svalnaté stehno. A nemohla si nevšimnout, že byl naostro.

„Podejte mi to,“ zalapal po dechu a vzal si tubu do ruky. Pak si prudce zabodl jehlu do holého stehna. Jak se jehla na pružině uvolnila, ozvalo se slyšitelné cvaknutí.

Isabel se posadila na paty a sledovala ho, zatímco její panika ustupovala. Měla pocit, jako by ji srazil nákladák. On *vypadal*, jako by ho srazil nákladák. Seděl opřený o jednu paži, kalhoty u kolen, na jedné noze kolenní ortézu. Na tvářích, rukách a holém zadku měl rudé skvrny.

„Budete v pořádku?“ odvážila se zeptat. „Co budeme dělat teď?“

Nic neříkal. Sípál a sledoval prašnou zem. Ale velice pomalu se mu do obličejě vracela barva. Dech se začal srovnávat.

Zírala na něj neschopná pohybu. V jednom uchu měl malý zlatý kroužek. Dlouhé špinavě blond vlasy. Rukávy černého trička se napínaly přes jeho bicepsy.

Jak se mohl tento den takto pokazit? Jen před malou chvílí vyskakovala z postele nadšená, plná plánů na přeměnu sídla na Školu vaření Bella Vista. Teď seděla uprostřed louky s polonahým mužem, který vypadal, jako kdyby vypadl z komiksu o superhrdinech.

Popadl svoji hůl a postavil se. Pak si velmi nenuceně natáhl kalhoty. „Bez kalhot to není zas tak skvělý,“ řekl v okamžiku, kdy ji napadlo, že skvěle opravdu vypadá.

Všimla si tří žihadel na hřbetě jeho ruky, která teď byla tak oteklá, že klouby nebyly vidět. „Máte pinzetu? Mohla bych vám vytáhnout ta žihadla.“

„Žádnou pinzetu,“ zamumlal. „To jen způsobí, že se uvolní víc jedu.“

„Vlezte si do auta,“ vyzvala ho. „Budu řídit.“ Několik minut strávila tím, že házela věci zpět do tašky. Bylo tam několik pevných pouzder, pravděpodobně s fotoaparátem a notebookem. Další knihy. Pěna na holení a zubní pasta se štítkem psaným arabským písmem. Kondomy – spousta kondomů. Cestovní budík s fotorámečkem s fotkou tmavovlasé ženy bez úsměvu s vyděšenýma očima.

*Do jeho osobních věcí ti nic není,* řekla si sama pro sebe a hodila tašku do džípu. Pak sebrala jeho sluneční brýle a nyní již prázdnou krabici na včely položila na zadní sedačku. „Utíkej, Charlie,“ pobídla psa a mávla na něj. „Běž domů.“ Charlie se rozběhl z kopce. Otočila se k cizinci. Cormac, tak říkal, že se jmenuje. Cormac Něco. „Ve městě je nemocnice, je to tak deset minut cesty.“

„Nepotřebuju doktora.“ Už vypadal lépe, jeho dýchání i barva už byly normální.

„V instrukcích u adrenalinového pera se píše, že máte vyhledat lékařskou pomoc, jak jen to bude možný.“ Poslední, co teď potřebovala, bylo, aby se jeho stav zase zhoršil. Upravila si sedačku a rozjela se. Džíp byl starší model Wrangleru s manuální převodovkou. Vyrůstala řízením traktorů a pracovních nákladáků, takže spojka pro ni nebyla problém. „Myslela jsem, že jste Jamie,“ řekla, když džíp poskakoval po šterkové cestě. „Včelař.“

„Cormac O'Neill, jak jsem říkal,“ odpověděl. „A ne, nejsem žádnéj zatracenej včelař.“

„O'Neill,“ zopakovala. „Na seznamu pracovníků nejste.“

„Máte seznam? Kdo to mohl tušit?“ Rukama se zapřel o sedačku. Zbledl a vypadal, že mu není dobře. „Někde jsem špatně odbočil?“

„Jste u Johansenů.“ Jak zamířila na hlavní silnici do města, džíp nadskočil přes vyjeté koleje. „Myslela jsem, že byste mohl být jeden z dělníků, protože právě rekonstruujeme.“

„No jo, Tess o tom něco říkala.“

„Vy jste známý Tess?“ Isabel se po něm podívala. Byl bledý a zpocený, pravděpodobně po adrenalinu z injekce. „Pozvala vás moje sestra? Panebože, vy jste ten expert přes svatby?“

Sípavě se rozesmál a pak se rozkašlal. „Tak to je poslední věc, na kterou jsem expert. Jsem tady kvůli Magnusi Johansenovi. Znáte ho?“

„Co chcete mému dědečkovi?“ zeptala se a okamžitě pojala podezření. Před pár měsíci Tess, odbornice na starozitnosti, objevila rodinný poklad ohromné hodnoty. Od té chvíle dědečka pronásledovali všichni od pojišťovacích společností po bulvární novináře.

„Pracuju na jeho biografii.“

Upřeně sledovala silnici před sebou. Poslední dobou chtěl celý svět vědět o Magnusi Johansenovi. „Od kdy?“

„Od chvíle, co jsme se dohodli. Takže je to váš děda. A vy jste?“

„Isabel Johansenová.“ Měla milion otázek ohledně této takzvané biografie. Když se po něm podívala, viděla, že je opřený v sedačce, má zavřené oči a šedý obličej. „Hej, jste v pořádku?“ Odpověděl neurčitým mávnutím ruky.

Neustále ho kradmo sledovala. Měl silné, ostré rysy, čelisti zjemněné dvoudenním strništěm. A ta ramena. Vždy ji přitahovali muži se silnými rameny. Velké ruce vypadaly, jako by dělaly těžší práci, než je psaní biografií.

Žádný snubní prsten. Ve třiceti si Isabel nemohla nevíšmout takového detailu. Na konci cesty, která se napojovala na asfaltovou silnici, zastavila. Na rohu stála pěkná bílená budova s verandou a květinami v truhlících na oknech. Pod okapem visel nápis – Nezapomenutelné věci.

„To je obchod Tess,“ upozornila. „Odkud znáte moji sestru?“

Vydal neurčitý sípavý zvuk.

„To je jedno,“ řekla, „můžeme si promluvit později.“

Cedule vedle silnice zvala kolemjdoucí, aby si prohlédli starožitnosti, místní gurmánské produkty, retro předměty a suvenýry. Zanedlouho přibude i další cedule, která bude hosty směřovat do Školy vaření Bella Vista. O tom se však Isabel před cizincem nezmínila. Nevypadal, že by měl zájem o cokoli. Byl hlavou opřený o opěrku, na čele a nad horním rtem se mu tvořily krůpěje potu.

Sevřela volant pevněji a rozjela se po zpevněné cestě. Na vrcholku kopce se objevil výhled na město Archangel, s jeho kamennými a dřevěnými budovami, parky a zahradami, známé a krásné jako zarámovaný obraz, obklopený rozkvetlou krajinou Sonomy. Isabel tu žila celý život. Byl to domov. Bezpečí a jistota. Ale vedle tohoto sípajícího fleka tého cizince si tak bezpečně nepřípadala.

Zaparkovala na místě vedle nablýskaného červeného BMW. Nemocnice byla umístěná na náměstí, kde se také nacházela archangelská radnice a místní obchodní komora. „Můžete chodit?“ zeptala se pasažéra.

„Jo. Myslím, že jsem si berli nechal vzadu.“

„Tak sedte. Přinesu vám ji.“ Šla dozadu k autu a skoro vrazila do muže, který telefonoval a parkoval vedle ní. Ustoupil jí z cesty a nevrle zavrčel: „Sakra, dávejte pozor, kam –“ Najednou jeho ruka držící telefon klesla. „Isabel.“

Srdce se jí v panice málem zastavilo. „Co tady děláš?“

Calvina Sharpea neviděla roky. Od té doby, co zahanbená, potupená a zraněná utekla z kuchařské školy. Už ji nebolelo, že ho viděla, ale pocit hanby tam byl stále, jako noční můra, které se nemohla zbavit. Slyšela fámy, že hledá místo pro novou restauraci, ale odmítala uvěřit, že by měl odvahu přijít do Archangelu. „Do toho ti nic není,“ řekla staženým hlasem. „S dovolením.“

Neustoupil. Přistoupil o krok blíž a sjížděl ji pohledem nahoru a dolů. „Archangel je přesně takový, jak jsi říkala.“

Nedokázala uvěřit, že si je kdysi představovala spolu v jejím rodném městě. „Spěchám,“ vyhrkla jen.

„Vypadáš dobře, Isabel.“

Všimla si, že i on vypadal dobře. Tmavé vlasy, ostré rysy a čísel z něj úspěch. Zuby měl až příliš bílé a dokonale vyrovnané, vypadaly jako řada žvýkaček. Popadla z džípu berli. „Na tohle opravdu nemám čas,“ pronesla tiše.

„Měli bychom se někdy sejít a zavzpomínat.“

Zvedl se jí žaludek. Měla zlost, že i po tak dlouhé době nad ní měl stále nějakou moc. Proč? Proč mu to dovolila?

Na Calvina padl velký stín. „Problém?“ zeptal se Cormac O'Neill. Kvůli rudým flekům v obličeji a otokům vypadal větší a přísnější.

Calvin přimhouřil oči a pak nabídl svůj charakteristický úsměv, který mu získal oblibu u velkého televizního publika. „Jen si povídám se starou... známou.“ Ujistil se, že to pronesl takovým způsobem, aby bylo jasné, že byli víc než jen známí. Nebo to tak alespoň znělo Isabel.

„Hmm,“ řekl Cormac a nějak se mu podařilo do té jedné slabiky vložit celý význam. V obnošeném oblečení, s ru-

kama a obličejem oteklými jako vítězný boxer vypadal jako chlap, se kterým by se nikdo se zdravým rozumem nechtěl zaplést. „Dáma říkala, že spěchá,“ dodal.

„Ano, musíme jít,“ řekla Isabel s jasnou rozhodností a proklínala skutečnost, že jí srdce stále divoce bušilo.

„Jasně,“ odpověděl Calvin sladkým tónem televizního šéfkuchaře, kterým byl. „Na viděnou.“

O'Neill stál bez hnutí, zatímco Calvin nasedl do rudého BMW a s prudkým dupnutím na plyn vycouval.

Cormac zavrával a chytil se džípu. Pod rudými skvrnami byl jeho obličej popelavě šedý. Rychle mu podala berli.

„Omlouvám se,“ zamumlala. „Počkejte, pomůžu vám.“

„Za co se omlouváte?“ zeptal se. „Že vás obtěžoval nějaký sprosták?“

„Bylo to tak zřejmé?“

„Že je to sprosták, nebo že vás obtěžoval? Ano a ano. Kdo to k čertu je?“

„Jen chlap, kterýho jsem znávala,“ řekla a snažila se znít odmítavě. „Pojďme. Potřebujete doktora.“ Když se opřel o berli a lehce zavrával, rychle mu spěchala na pomoc. Ze strachu, že by mohl upadnout, se o něj opřela. *Panebože, ta ramena*. Opřela se o ni mrtvá váha. Voněl jako chlap. Nepříjemně si uvědomovala jeho svalnatou postavu. Dovedla ho do nemocnice a zamávala na muže na recepci.

„Je alergický na včelí žihadla,“ řekla. „Je poštipaný úplně všude. Dali jsme mu adrenalin, ale je potřeba, aby se na něj někdo podíval.“

Recepční stiskl bzučák. Objevila se sestřička. „Podepište tento formulář, vyplnit ho můžete později. Vezmeme vás do ordinace,“ řekla a zkušeně se podívala do mužova obličeje. „Ahoj Isabel.“

Byla to Kimmy Shriverová, kamarádka z dávné minulosti. Chodily spolu na střední školu. „Myslela jsem, že je to včelař,“ vysvětlovala Isabel.

Kimmy popadla desky a pokynula muži, aby prošel dveřmi do ordinace. „Bude v pořádku?“ zeptala se Isabel.

„Dáme ho dokupy.“

„Děkuju. Počkám tady.“

„To s vašima včelama mě mrzí,“ pronesl Cormac O'Neill.

„Tak mi udělejte laskavost a zkuste neumřít, ano?“ Poté, co vešel na vyšetřovnu, se posadila, prohlížela si časopis a snažila se zapomenout na setkání s Calvinem Sharpem. Stránky časopisu, netrpělivě otáčené a s oslími rohy, přinášely články o rozchodech párů, rekonstrukci šaten, recepty na houbové polévky nebo návod, jak ušít z šál sukni, a „Co dělat, když si vás nevšímá“. Odložila časopis, rozhlédla se a přemýšlela, jak dlouho bude trvat, než se obřího cizince podaří zachránit před smrtí.

Nahlédla do článku „Co dělat...“: *Hrajte si na tajemnou. Dobrá rada*, pomyslela si. Na ní nic tajemného nebylo. Žila v domě, kde vyrůstala, měla jednu vášeň, a to pro vaření a výuku vaření ze surovin z místních zdrojů, a šla si za svým snem. Někteří lidé tvrdili, že nechápou, proč je stále sama a svobodná. „Taková hezká a v tvém věku, vsadila bych se, že musíš chlapy odhánět...“ Ale nebylo v tom žádné tajemno. Isabel věděla přesně, proč je sama a proč tak i hodlala zůstat.

Na jedné straně čekárny seděla mladá maminka s batoletem v dupačkách zašpiněných od jídla. Utrápeně vypadající žena zápasila s dítětem, aby mu setřela zelenou nudli u nosu. V dalším rohu byla starší žena, která si klidně četla knihu z knihovny. Isabel v nemocnici strávila nemálo času. Když byla malá, chodila sem na běžná očkování. Prodělala také obvyklé dětské bolístky – naraženiny a modřiny. Vyklobené rameno po pádu z jabloně. Tržnou ránu na paži, kterou si způsobila, když přelézala přes plot z ostnatého drátu. Vysoké horečky ze zánětu středního ucha. A během toho všeho s ní byl vždy jeden z jejích prarodičů a konejšil ji uklidňujícími slovy.

Později, když Bubbie onemocněla, to byla Isabel, kdo si dělal starosti a uklidňoval. Lámalo jí srdce, když sledovala, jak babička byla nemocnější a nemocnější.

Nervózně se znovu podívala do článku. *Výbočte ze své rutiny. Udělejte něco neočekávaného.* Včelařství. To nebyla rutina, ne?

Odložila časopis a prohlédla si množství brožur na různá témata – očkování, alergie na potraviny, pohlavně přenosné nemoci, domácí násilí – *Láska nemá bolet*. Odvrátila se a cukla sebou při temných vzpomínkách z doby před devíti lety, rozrušená setkáním s Calvinem. Stále si pamatovala noc, kdy šílenou rychlostí přijela až z Napy, kde navštěvovala kuchařskou školu. Vešla do nemocnice, otřesená a v šoku, a nebyla slovy schopná vyjádřit, co se jí stalo.

Neměla žádnou zlomeninu, jen modřiny, ale krvácela. Potrat, uzavřel doktor. To se stává, řekli jí se sestřičkou. Mnoho raných těhotenství končí potratem.

Ptali se jí na strach, který museli vidět v jejích očích. Ptali se jí, jestli je v bezpečí, jestli mají někomu zavolat.

*Teď už jsem v bezpečí,* řekla jim Isabel.

Naléhali na ni, aby podala oznámení. Isabel – ke své věčné lítosti – odmítla. Zapsala si incident do deníku, který si vždy vedla, otočila list za minulostí a odjela domů. V Bella Vistě pohřbila vzpomínky společně se svým snem stát se slavnou šéfkuchařkou.

Několik dalších let strávila snahou zapomenout na tento sen a pokoušela se ignorovat vzestup Calvina Sharpea v kulinářském světě, jeho televizní show, řetězec špičkových restaurací, kde maximálně využíval své slávy televizní hvězdy.

Proč tady? Sonoma byla posetá krásnými malými městečky hojně navštěvovanými turisty. Proč ze všech míst zrovna Archangel? A proč teď, když si právě začala tvořit život, jaký vždy chtěla?

Odhodlaná se rozptýlit znovu popadla časopis a zahlédla útržek další rady: *Zbourejte své zdi. Nemůže vás vidět, pokud*

*se za něco skrýváte.* Pane jo. Co se týká stavby zdí, byla mistr zedník. Ale jak by si chlap všiml, že s tím přestala?

Další na seznamu bylo *Oblečte si něco sexy*. Tento článek očividně nebyl určený pro ni. Otřela si skvrnu od trávy na včelařské kombinéze a netrpělivě otočila stránku.

Vyskočil na ni článek „Svatební zázraky“. Dokonalé. Jako družička Tess byla Isabel pohlcená plánováním. Článek ji nabádal, aby se snažila vše udržet jednoduché. *Jasně*, pomyslela si. S Tess a Dominicem nebylo nikdy nic jednoduché. Dominic měl dvě děti z předchozího manželství a spoustu příbuzných, z nichž někteří přicestují až z Itálie. Dohlídnout na všechny bylo akrobatickým kouskem. Ale Tess byla šťastná; to bylo jasné každému, kdo viděl světlo v jejích očích.

Jako malá Isabel snívala o vlastní svatbě, ale tento sen odložila ve stejnou dobu, kdy zapoměla na plány studovat kuchařské umění a stát se šéfkuchařkou. Našla jiné věci, na které se soustředit – Bubbie, jejíž diagnóza rakoviny a následná léčba vrhla temnotu na všechny v Bella Vistě, protože byla čím dál tím nemocnější a nakonec umřela. Bella Vista se pak propadala hlouběji a hlouběji do dluhů, protože bojovali se zdravotní pojišťovnou, která odmítla zaplatit za léčbu. K tomu všemu dědeček spadl v sadu z žebříku a byl týdně v kómatu. Z ničeho nic se objevila Tess, se kterou se až do nehody Isabel nikdy nesetkala. Tess jako zrzavá připomínka skutečnosti, že jejich společný otec Erik byl darebák až do okamžiku své smrti během hrozivé automobilové nehody.

Ale Bubbie vždy říkala, že po nejhorší zimě přichází skvělé jaro. Z Tess a Isabel se staly nejlepší kamarádky a díky Tessinu neúnavnému pátrání se Bella Vista vzpamatovala z hrozící katastrofy a konečně zbohatla.

Život může být velice zamotaný, pomyslela si Isabel. A to bylo dobře. Díky tomu neřešila věci, které nemůže změnit, jako třeba skutečnost, že nikdy nedokončila kuchařskou školu nebo že dovolila, aby jeden nepovedený vztah způsobil, že zůstala pevně uzavřená v tvrdé, ochranné skořápce.

Ted měla nový projekt, který pohlcoval veškerý její volný čas – školu vaření. Pravdou bylo, že neměla žádné oficiální osvědčení od prestižního institutu, ale měla něco, co se naučit nedá – talent od Boha na kulinářské umění.

Lpěla na tomto daru, vděčně se nechala pohltit touto vášní, která naplňovala její dny radostnou činností. Věřila, že dobrý život a dobrý pocit vychází z dobrého jídla, oceňování jednoduchých věcí v životě a trávení času ve společnosti přátel a rodiny. To byla mise Školy vaření Bella Vista. Poslední věc na světě, kterou potřebovala, bylo něco, co by odvedlo její pozornost od vytvoření světa, o kterém vždy snila.

Cormac O'Neill se vrátil do čekárny oblečený do bavlněné nemocniční košile, která byla vpředu od krku k pasu rozepnutá a odhalovala jeho hrudník a břišní svaly. Jeho břišní svaly tvořily pekáč. *Pekáč.*

Zdálo se, že si nevšiml, jak na něj zírá. „Pacient přežil a je připraven na další boje s rojem,“ řekl. „Musím si dojít do auta pro čisté tričko a peněženku.“ Opřel se o hůl, na okamžik zmizel a hned se vrátil. Měl na sobě čisté černé tričko s logem iluminátů. Látka se na jeho hrudi napínala a zvýrazňovala jeho svalnaté tělo.

„Jsem ráda, že se cítíte líp,“ pronesla Isabel předstírajíc, že si jeho svalů vůbec nevšimla.

Podal recepčnímu desky a kartičku pojišťovny. „Můžu v pohodě řídit,“ řekl Isabel. „Zavezu vás zpět domů.“

„Dobře.“ Snažila se být nenápadná, když si ho pořádně prohlížela. Stejně si toho asi všiml. Určitě na to musel být zvyklý. Chlap jeho vzezření – nápadné vlasy, široká ramena, pronikavé zelené oči – nemůže jen tak projít, aniž by vzbudil zájem.

Zastrčila si časopis pod paži. Stejně to je staré číslo. Nikomu nebude vadit, když si ho půjčí, aby si dočetla pár článků.

„... kdyžby vám to nevadilo,“ řekl.

„Co... vadilo? Co by mi mělo vadit?“ Přinutila se soustředit na jeho slova.

„Musím se zastavit v lékárně. Doktor mi napsal pár receptů. Říkal, že je to hned vedle.“

„Ano, u Vernů, s pruhovanou markýzou,“ řekla, když odcházeli z nemocnice. „Počkám na vás.“

Sledovala, jak zamířil do lékárny. Dokonce i přes kulhání a berli se zdálo, že chodí sebevědomě.

Tara Wilsonová, pokladní z banky, šla kolem s kelímky s kávou z Brew Ha Ha, místní oblíbené kavárny. Sledovala Cormaca a málem kávu upustila, když se po něm rychle ohlédla.

*Takže to nejsem jen já*, pomyslela si Isabel, když nasedala do džípu. Poprvé po strašně dlouhé době se snažila si vzpomenout, kdy naposledy s někým chodila nebo si vůbec vyšla. V randění byla úplně marná. Jednoduše to pro ni nebyla priorita. Neměla ráda pocit zranitelnosti, který se jí zmocnil, když ji někdo přitahoval. A tak si to úplně zakázala. Ale někdy však nebylo pomoci.

Zatímco čekala, listovala ukradeným časopisem a snažila se neprohlížet si jeho auto, ale bylo těžké odolat. Obsah auta o člověku hodně vypovídá. V tomto autě byl neporádek, ale nebylo špinavé. Palubní deska byla plná účtenek a leželo tam několik map s roztřepenými okraji. Kdo v době chytrých telefonů a navigací ještě používal papírové mapy? Rádio bylo také staré, naladěné na stanici Pacifica. V přihrádce ležela cédéčka – The Smiths, David Bowie, Led Zeppelin. Kdo ještě dnes poslouchá cédéčka? Ve stínítku si všimla několika zasunutých karet – nějaký parkovací průkaz, řidičský průkaz ze zahraničí. Natáhla krk a naklonila hlavu, aby viděla. Byl psaný cizím písmem a na fotografii, kterou zahlédla, měl knír a plnovous.

„Saúdská Arábie,“ pronesl, když otevřel dveře.

Odkáslala si. „Promiňte?“

„Ten řidičák. Je ze Saúdské Arábie.“

„Vy tam žijete?“

Tašku s léky hodil na zadní sedačky a nastartoval. „Já nežiju nikde.“

### 3. kapitola



Isabel stála ve sprše a nechávala na sebe dopadat horkou vodu. Ještě nebylo ani poledne a její den byl už totálně rozhozený. Snažila se ze sebe setřást potíže – ztracený roj, cizinec, který se nečekaně objevil, rychlá cesta do nemocnice a setkání, ze všech lidí na světě, s Calvinem Sharpem. Chtěla věřit, že už se posunula dál, že už vůči němu byla lhostejná, ale stále si pamatovala svou naivní důvěru, kterou do něj vkládala. Do hlavního instruktora kulinářského institutu, svého mentora, svého milence.

V den, kdy veškeré její iluze vzaly za své, s ním šla do jedné ze školních kuchyní, aby nainstalovali webovou kameru na notebooku a mohli natočit prezentaci. Cítila zvláštní výsadu, že si vybral právě ji. Tehdy se rozhodla mu říct, že jí vynechala menstruace a domácí těhotenský test byl pozitivní.

Nemyslela si, že bude mít radost. Ale jeho reakci naprosto nečekala. Vztek udeřil jako blesk z čistého nebe. Přitiskl ji k ocelové pracovní desce, držel ji a nadával jí tak, že ji to naprosto zničilo. Obvinil ji, že to byla past a že to udělala schválně. Nafackoval jí, hodil ji na zem, až se bouchla hlavou o podlahu tak prudce, že viděla hvězdičky. Útok byl natolik silný, jako by ji srazilo rychle jedoucí auto. Byl nečekaně rychlý a děsivě násilný.

Dlouho poté, když se k incidentu, který ji úplně zlomil, vracela, si uvědomila, že náznaky tam byly již předtím, jen

kdyby je uměla číst. Calvin byl klasicky neuvěřitelně přesvědčivý a okouzlující a vtáhl ji do svého vzrušujícího světa.

Čeho si nevšimla, bylo nenápadné použití síly a kontroly, kterou nad ní měl. Odváděl její pozornost od ostatních instruktorů kulinářského institutu. Způsob, jakým si hrál na mentora, zahrnoval drobné ponižování, čímž nabourával její sebedůvěru, což si uvědomila, až když už bylo příliš pozdě. Měl odpověď na všechno – co by si měla oblékat, jak by si měla upravovat vlasy, jak by měla naklánět nůž při krájení masa. Očekával, že mu bude neustále k dispozici. Zpočátku jí jeho pozornost dělala dobře, ale postupem času si uvědomila, že zastínil všechno ostatní, dokonce i její dlouhodobé cíle.

Její nečekané těhotenství mu vzalo moc a kontrolu a to byl pravděpodobně důvod, proč vybuchl a jeho zlost a vztek se změnil v čiré násilí.

Nějak se jí podařilo zvednout se z podlahy. V uších jí stále zněly Calvinovy výhrůžky, když si sbalila všechny věci a kuchařskou školu navždy opustila. Přehlédl však jeden detail. Celý incident zaznamenala webová kamera na jejím notebooku. Byla ale příliš vyděšená, aby něco udělala a nahlásila stížnost ve škole, nebo dokonce na policii. Místo toho pohrčila svou hanbu a ukryla se na jediném bezpečném místě, které znala – v Bella Vistě.

Dnes musela řešit další neočekávaný příjezd – muže, se kterým ji nic nepojilo. Nezdálo se, že by Cormac O'Neill měl sklony k násilí, ale odváděl její pozornost úplně jiným způsobem. Donutil ji přemýšlet nad tím, jak osamocená se někdy cítila, i když byla zaměstnaná spoustou jiných věcí.

*Všechno to ze sebe smyj, říkála si. Smyj celý den a začni znovu.* Použila mýdlo vyrobené z medu a levandule z Bella Visty, vdechovala vůni luxusní pěny a přála si, aby tu takto mohla stát celý den. Nemožné. Měla příliš mnoho práce. Nehodlala dovolit cizinci jménem Cormac O'Neill, aby jí změnil plány na celý den, i když už kvůli němu bylo vše o dvě hodiny pozadu.

Oblékla se do lehce nabírané sukně, sandálů a průsvitné halenky volného střihu, která byla v teplém počasí příjemná a lehká. Její těžké husté vlnité vlasy – dědictví po matce, kterou nikdy nepoznala – dnes uschnou na sluníčku. Jaro bylo v plném proudu a měla spoustu práce, počínaje dohledem nad dělníky, kteří instalovali pergolu nad novou částí terasy, kterou zvětšili, aby vzniklo místo pro hosty.

S centrální fontánou, kovanými židlemi a stolky s kobaltově modrými dlaždicemi se venkovní prostor stane místem setkávání. Nejdříve pro svatební hosty Tess a Dominica a od podzimu i pro lidi, kteří přijedou navštívit školu vaření. Isabel chtěla, aby to bylo tak krásné a lákavé jako starodávné kalifornské haciendy, a celý projekt naplánovala do poslední zlatavé vápencové dlažební kostky.

Vždy to byl soukromý dům, ale toto léto se otevře světu. Sídlo působilo jako začarované království a teď se konečně začalo probouzet a otevíralo svou náruč nové energii. Novému životu.

Navzdory všem detailům, kterým se potřebovala věnovat, se myšlenkami stále vracela ke Cormacu O'Neillovi. Připomínala si, že je tady kvůli jejímu dědečkovi, ne kvůli ní. Biografie. Proč jí o tom dědeček neřekl?

Na cestě dolů do kuchyně se zastavila v mezipatře, kde bylo přes celou stěnu zrcadlo. Z nějakého důvodu se jí vybavila část článku, který četla v čekárně – *oblečte si něco sexy*. To rozhodně nebyl její styl. Upřednostňovala oblečení, které bylo dlouhé, volné a splývavé. *Skrývající*. Nejpriléhavější oblečení, jaké měla, byla kuchařská zástěra. Někdy si přála, aby měla na oblečení sestrin vkus, ale když to Isabel zkusila, cítila se rozpačitě, jako dítě, které se za někoho převléká. Ještě si ani nevybrala družičkovské šaty.

Tess seděla v kuchyni u stolu, dívala se z okna a jedla kousek dortu *Včelí bodnutí*, plněného krémem s lesklou krustou mandlí v medu. „Jestli mě nepřestaneš takhle vykrmovat, nikdy se nevejdu do svých svatebních šatů.“